

Пеппі Довгапанчоха (стислий переказ)

Астрід Ліндгрен

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПЕППІ ОСЕЛЯЄТЬСЯ У ВІЛЛІ "ХОВАНКА"

Пеппі Довгапанчоха мешкає на околиці маленького містечка у старому будиночку. Дівчинці 9 років, і живе вона сама. Колись у Пеппі були батьки, але мама померла, коли дівчинка лежала ще в колисці. З татом, який був капітаном, Пеппі плавала морями. Якось під час бурі велика хвиля забрала тата з палуби, і він зник. Пеппі була впевнена, що тато потрапив на острів до негрів і став їхнім королем.

Коли зник тато, Пеппі подалася просто до вілли "Хованка". З корабля вона взяла дві речі: мавпеня Нільсона і велику торбу золотих монет. Того ж дня, коли Пеппі прибула додому, вона купила коня за одну з своїх золотих монет.

Поряд із віллою "Хованка" був інший садок та інший будинок. Там жили тато, мама і двоє гарненьких дітей – Томмі і Анніка. Якось брат з сестрою побачили чудну дівчинку. Пеппі Довгапанчоха саме йшла на ранкову прогулянку. У неї було морквяного кольору волосся, заплетене в дві цупкі кіски, що стирчали. Ніс дівчинки був весь поцяткований ластовинням. На ній була сукенка, яку вона сама пошила. На довгих худих ногах були довгі панчохи – одна руда, а друга чорна. Чорні черевики були вдвічі довші за її ступні. Томмі й Анніку вразило також мавпеня, одягнуте в сині штанці, жовту курточку й білий солом'яний брилик.

Пеппі розговорила з Томмі й Аннікою. Вона розповіла, що була в Єгипті, Індії, Конго, що її мама ангел, а тато негритянський король. Пеппі запросила нових знайомих до себе на сніданок.

Томмі й Анніка зустріли на веранді коня, який їв овес, поплескали коня по спині й зайшли до будинку, там було не зовсім чисто. Дітей здивувало, що Пеппі живе сама. Пеппі заходилась пекти млинець. Коли вона підкинула яйця і одне впало їй на голову, Пеппі сказала, що жовток корисний для волосся.

Після сніданку Пеппі повела гостей у вітальню, де стояв лиш величезний комод. Пеппі повідчиняла шухляди й почала показувати свої скарби: яєчка рідкісних птахів, незвичайні мушлі й камінці, гарні різьблені коробочки, чудові срібні люстерка, разки перлин. Томмі одержав у подарунок кинджал з руків'ям, оздобленим перламутром, а Анніка – різьблену коробочку з перснем із зеленим камінцем.

ПЕППІ ВИШУКУЄ РЕЧІ І ВСТРЯЄ В БІЙКУ

Наступного ранку Анніка з братом знову пішли до Пеппі. Дівчинка саме пекла тістечка. Тіста вийшло багато, тому Пеппі розкачувала його на підлозі. Поки Пеппі

пекла тістечка, Томмі й Анніка сиділи на ящику з дровами. Згодом Пеппі сказала, що вона – пошуковець, бо на світі скрізь валяється повно речей, і треба ж їх комусь вишукувати. Томмі й Анніка вирішили, що це цікава робота, й також захотіли стати пошуковцями.

Спершу вони шукали навколо будинків. Пеппі до всього придивлялася, часом ставала навколішки, просувала руку між штахетами. Згодом Пеппі знайшла іржаву бляшанку, шпильку без ниток.

Біля однієї вілли вони побачили якогось хлопчика. Він був наляканий, бо за ним слідом гналися п'ятеро хлопців. Вони догнали малого, притиснули до штахет і гуртом почали штовхати й бити. Хлопчик заплакав. Анніка сказала, що знає хлопчика, це Вілле, а серед нападників – капосний Бенгт.

Пеппі кинулась на допомогу Вілле. Бенгт назвав її опудалом і зареготав, тоді решта хлопців назвали її Пеппі Червоною Шапочкою. Пеппі стояла посеред кола і приязно всміхалася. Побачивши, що слова не беруть Пеппі, Бенгт штовхнув її. Дівчинка підняла його вгору своїми дужими руками, понесла до берези, що росла неподалік, і перевісила через гілляку. Потім узяла другого хлопця й перевісила через іншу гілляку, третього посадила на стовп хвїртки, четвертого перекинула через огорожу, і він гепнув на грядку з квітками, а останнього розбишаку вмостила в малесенький іграшковий візочок, що стояв на вулиці. Врешті Пеппі сказала, що нечесно нападати п'ятьом на одного та ще й чіпати дівчинку.

Вже в садку біля свого будинку Пеппі сказала, що їй прикро, що Томмі й Анніка нічого не знайшли. Пеппі порадила хлопчикові заглянути в дупло старого дерева. Там він знайшов записник у шкіряній палітурці і срібний олівчик. Анніці порадила пошукати під трухлявим пеньком. Там було коралове намисто.

Пеппі перед тим до півночі гралася в м'яча, і тепер їй захотілося спати. Томмі й Анніка вклали її спати. Вона поклала ноги на подушку, а голову сховала під ковдру, а тоді заспівала собі до сну.

ПЕППІ ГРАЄТЬСЯ З ПОЛІЦАЯМИ У КВАЧА

У малесенькому містечку швидко поширилася чутка, що Пеппі живе сама. Містечкові тітки й дядьки постановили, що дівчинку треба негайно забрати до дитячого будинку.

Одного чудового дня після обіду Пеппі запросила Томмі й Анніку до себе на каву й тістечка. Тоді й прийшли двоє поліцаїв, які сказали, що добрі люди в містечку домоглися для неї місця в дитячому будинку. Пеппі спитала, чи у справжньому дитбудинку можна тримати коней і мавп. Коли почула відповідь "ні", сказала, що не поїде. Дівчинка жартувала з чоловіків, а потім видерлася на балкон. Коли її кинулися ловити, вона опинилася на димарі. Коли поліцаї були вже за два кроки від Пеппі, вона скочила з димаря і, регочучи, побігла гребенем на другий кінець даху і стрибнула на дерево. Опинившись на землі, вона забрала драбину, якою вилізли поліцаї.

Чоловіки впросили дівчинку повернути драбину, а коли підійшли до Пеппі, вона схопила їх за паски і винесла на вулицю. Поліцаї довго не могли отямитися з дива, що

дівчинка така сильна. Вони поспішили назад до міста й заявили тіткам і дядькам, що Пеппі не годиться для дитячого будинку. Усі вирішили, що найкраще залишити Пеппі у віллі "Хованка".

ПЕППІ ЙДЕ ДО ШКОЛИ

Томмі й Анніка щоранку о 8 годині виходили з дому до школи. Саме в той час Пеппі або чесала свого коня, або одягала пана Нільсона, або робила ранкову гімнастику. Після того вона сідала до столу в кухні й спокійно, без поспіху, випивала велику чашку кави і з'їдала бутерброд із сиром. Раз Томмі й Анніка вирішили вмовити Пеппі теж піти до школи. Пеппі вирішила йти, коли почула про канікули.

Наступного дня Пеппі о 10 годині верхи на коні поїхала до школи. Усі мешканці містечка кинулись до вікон глянути на дивину. Томмі й Анніка встигли попередити вчительку про Пеппі. А що вчителька була добра й терпляча, то вирішила зробити все, щоб дівчинці сподобалося у школі. Коли вчителька спитала, як її звати, то Пеппі відповіла: "Пеппілотта Віктуалія Гардина Рута, дочка капітана Єфраїма Довгапанчоха, колишнього постраху морів, а тепер негритянського короля". Дівчинка зовсім не вміла додавати і їй більше хотілося грати у квача. Вчителька вирішила перейти до читання, та Пеппі навіть не знала букв. Коли дітям запропонували щось намалювати, Пеппі лягла на підлогу й малювала величезного коня.

Коли Пеппі і вчителька залишилися самі, дівчинка сказала, що більше у школу не ходитиме. Вчителька сказала, що розуміє Пеппі, не гнівається на неї і сподівається знов побачити її в школі, коли вона трохи підросте. Скочивши на коня, Пеппі дзвінко засміялася і поїхала додому.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПЕППІ СИДИТЬ НА ХВІРТЦІ Й ЗАЛАЗИТЬ У ДУПЛО

Якось теплого сонячного дня в кінці серпня Пеппі, Томмі й Анніка гралися у віллі "Хованка". Пеппі сиділа на одному стовпці хвіртки, Анніка – на другому, а Томмі вмовився на самій хвіртці. Діти досягали груші і їли їх. Саме коли діти ласували грушами, на дорозі з'явилася якась дівчинка і спитала, чи вони не бачили її батька. Пеппі розповіла дівчинці про одного китаїця, що мав величезні вуха, якими накривався від дощу. І у нього був син Петер, який мав їсти ластів'ячі гнізда, бо у Китаї всі їх їдять. Коли дівчинка зрозуміла, що Пеппі бреше, то швидко пішла геть.

Садок у Пеппі був дуже гарний, щоправда, занедбаний. У ньому росло кілька старезних дубів та берестів, на які можна було легко вилазити. Томмі й Анніці мати забороняла лазити по деревах, але вони втрьох вилізли. За два метри від землі стовбур розгалужувався і утворював зручне місце, ніби курінь. За кілька хвилин Пеппі принесла туди кавник, булочки і чашки. Коли діти випили каву, Пеппі покидала чашки в траву, щоб перевірити, чи міцний посуд. Якимось дивом уціліла одна чашка і всі блюдця, а в кавника відпав тільки носик. Пеппі подерлася вище і знайшла велике дупло. Дівчинка залізла у нього і опинилася у стовбурі: дупло сягало землі. Та Пеппі виявила, що не

може вилізти. Анніка заплакала і злізла з дерева, а потім крізь маленьку шпарку побачила кінчик пальця Пеппі. Нарешті Пеппі виборсалася з дупла й стрибнула на землю. Тоді побігла по драбину, витягла її на дуба і всунула в дупло. Друзі забралися разом у дупло і вирішили, що там буде їхній сховок.

ПЕППІ ВЛАШТОВУЄ ПРОГУЛЯНКУ

Коли в школі був санітарний день і діти залишалися вдома, Томмі й Анніка прийшли подивитися, як Пеппі митиме підлогу. Пеппі нагріла великий казан води й вилила її просто на підлогу. Тоді скинула свої великі черевики й поставила їх рівненько на хлібницю. Далі поприв'язувала до ніг щітки й почала їздити по підлозі, розбризкуючи воду. Підлоги вона не витирала.

Був вересень. Пеппі запропонувала друзям піти на прогулянку. Коли брат з сестрою отримали вдома дозвіл, Пеппі взяла палицю і кошик з їжею, і друзі рушили в дорогу. Вони дійшли до гайка з огорожею. Там стояла корова й не думала сходити їм з дороги. Пеппі штовхнула корову так, що та відразу помчала в кущі.

У гайку Пеппі видряпувалась на кожен камінь, що траплявся їм на дорозі. Томмі взяв із собою ножика, який йому подарувала Пеппі, й вирізав собі та Анніці палиці. Пеппі знайшла мухомора і навіть трішки спробувала.

На невисокому пагорбі друзі посідали і дуже смачно поїли всякої смакоти. Згодом Пеппі стала на краю урвища і хотіла навчитися літати, та раптом упала. На щастя вона не заподіяла собі нічого страшного. З дітьми був пан Нільсон, і от він раптом кудись зник. Пеппі так розсердилася, що вкинула один черевик у глибокий рівчак. Пеппі полізла в рівчак по свого черевика. Вода сягала їй по живіт. Дівчинка вирішила помити там відразу голову.

Згодом діти розійшлися в різні боки, щоб розшукати мавпу. На лузі Томмі побачив бугая, тварина кинулася на хлопчика. Пеппі й Анніка почули крик і прибігли. Бугай саме взяв хлопчика на роги й підкинув високо вгору.

Пеппі підскочила до бугая, схопила його за хвіст і відламала йому роги. Бугай вирішив трохи побуцати дівчинку, але вона стрибнула йому на спину. Бугай ревів і бігав по всьому лузі, але скоро втомився і ліг на землю.

Виявилось, що пан Нільсон весь час сидів на сосні і сумував, бо йому було не дуже весело залишитися самому в лісі.

Коли друзі з мавпочкою йшли додому, то раділи і співали. Томмі й Анніка вважали, що хоч їх і перелякав бугай, вони чудово провели день.

ПЕППІ ЙДЕ ДО ЦИРКУ

До малесенького містечка, де жили Пеппі, Томмі й Анніка, завітав цирк. Томмі й Анніка отримали від тата гроші на цирк і відразу побігли до Пеппі. Вона саме заплітала коневі хвоста в тоненькі кіски, бо у нього був день народження. Томмі й Анніка пояснили Пеппі, що таке цирк, і дівчинка погодилася йти з ними.

Перед входом у цирк юрмилися люди, до каси стояла довга черга. Та врешті й Пеппі опинилася біля віконця. Дівчинка думала, що треба платити, щоб дивитися на жінку, що продавала квитки. Втрутився Томмі й сказав, що Пеппі хоче купити місце. За

золоту монету Пеппі літня жінка дала три найкращі квитки біля самої арени.

Спершу по арені бігали десятеро білих коней з червоними плюмажами на голові. Коли один кінь опинився біля того місця, де сиділи діти, Пеппі нахилилася, взяла коня за ногу й сказала, що сьогодні день народження у її коня.

Коли номер скінчився, на арені з'явився білий кінь, а на спині в нього стояла вродлива дівчина в зеленому трико. В програмі було написано, що її звати міс Карменсіта. Кінь забігав по арені. І раптом тоді, коли кінь пробігав повз стілець Пеппі, дівчинка вискочила на спину коневі й стала позад міс Карменсіти. Міс Карменсіта хотіла скинути дівчинку, але не вдалося. Публіка аж вищала зі сміху. Директор цирку дав знак своїм людям у червоній уніформі, щоб вони спинили коня. Двоє охоронців хотіли вигнати Пеппі з зали, але вона всілася так міцно, що не було змоги відірвати її від стільця.

Тим часом почався новий номер. З'явилася міс Ельвіра, що пройшлася по линві, а потім почала робити різні акробатичні штуки. Коли вона досягла маленького помістка в кінці линви і обернулася, то побачила там Пеппі. Міс Ельвіра стрибнула на арену й кинулась на шию директорові, що був її батьком. А той знов послав своїх людей скинути Пеппі з линви. Усі глядачі в цирку загукали, що хочуть подивитися на дівчинку. Пеппі рушила по линві, і всі штуки міс Ельвіри були ніщо в порівнянні з тим, що показувала вона. Директор хотів її спекатися, тому покрутив механізм, який натягав линву, сподіваючись, що Пеппі впаде. Але Пеппі не падала. Вона сіла на линву, немов на гойдалку, й почала гойдатися все швидше й швидше, аж поки нарешті пустила линву й стрибнула просто директорові на спину.

Пеппі повернулася на своє місце. Почався новий номер. На сцену вийшов найдужчий чоловік світу – Адольф. Самовпевнено всміхаючись, він уклонився публіці. Директор запитав, хто хоче позмагатися на 100 крон. Пеппі перелізла через бар'єр на арену. Директор цирку, побачивши її, зовсім осатанів. Проте Пеппі обминула директора й підійшла до Дужого Адольфа. Вона потиснула його велику руку й міцно схопила за стан, і не встиг ніхто отямитись, як кинула його на мату. Так Пеппі кинула його тричі, тоді підняла його над головою і на витягнених руках обнесла навколо арени. Дужий Адольф ганебно втік з арени, а директорові довелося підійти до Пеппі й простягти їй гроші. Дівчинка не взяла їх, а сіла на свій стілець і заснула.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ДО ПЕППІ ЗАКРАДАЮТЬСЯ ЗЛОДІЇ

Тепер усі в містечку знали, що Пеппі страшенно дужа. Але мешканці інших місцевостей, певна річ, не знали, хто така Пеппі.

Одного темного осіннього вечора повз віллу "Хованка" йшло двоє злодіїв. Вони побачили світло у вікні вілли й вирішили зайти. Пеппі саме рахувала на кухні золоті монети. Вона однаково не могла б їх порахувати, але все-таки часом пробувала, бо любила, щоб у всьому був лад.

Почувся стук у двері, і Пеппі крикнула заходити, коли хочуть. Двері відчинилися, і волоцюги зайшли до кімнати. Злодії побачили монети і руду дівчинку. Чоловіки спитали, чи дівчинка сама вдома. Пеппі сказала, що є ще пан Нільсон. Звідки злодіям було знати, що пан Нільсон – це мавпа. Чоловіки мовчки презирнулися. Їхній погляд означав: "Ми заглянемо сюди трохи пізніше". А Пеппі вони сказали, що хотіли дізнатися, котра година.

Злодії чекали надворі, поки дівчинка засне. Пеппі довго ще світила, бо надумала вчитись танцювати твіст. Нарешті в її вікнах стало темно. Чоловіки ще трохи почекали, щоб пан Нільсон устиг міцно заснути. Потім крадькома підійшли до кухонних дверей і приготувалися відімкнути їх своєю злодійською відмикачкою. Один із них – Блюм, виявив, що двері не замкнені. Другий – Шибайголова Карлсон, сказав, що тут точно живуть нерозумні. Злодії зайшли до кухні, в кімнаті поряд спала Пеппі й стояло лялькове ліжечко пана Нільсона. Шибайголова Карлсон відчинив туди двері, злодії побачили на подушці ноги і страшенно здивувалися. Чоловіки вголос міркували, де ж Нільсон. Пеппі з-під ковдри сказала, що Нільсон спить у ляльковому зеленому ліжечку. Злодії спершу так злякалися, що хотіли дременути, але потім до них дійшов зміст слів Пеппі: пан Нільсон, виявляється, спить у ляльковому ліжечку! Вони освітили ліхтариком ліжечко й побачили в ньому мавпу.

Блюм рішуче підійшов до ліжка й стягнув з Пеппі ковдру. Він спитав, де гроші. Дівчинка сказала, що у торбі в шафі. Блюм підійшов до шафи й витяг торбу, але не встиг він отямитися, як торба була вже в Пеппі. Він схопив Пеппі за руку й спробував відібрати здобич. Пеппі висадила Шибайголову Карлсона на шафу. За мить там опинився й Блюм. Тоді обидва волоцюги стрибнули з шафи й кинулися до Пеппі, яка досі тримала в руці торбу. Пеппі ткнула одного й другого вказівним пальцем, і вони розлетілися в різні боки. Поки вони встигли звестися на ноги, Пеппі схопила довгу мотузку і зв'язала їм руки й ноги. Злодії почали просити відпустити їх. Пеппі спитала, чи не потанцюють вони з нею твіст. Ті погодилися. Тоді Пеппі звільнила полонених.

Блюм заграв на гребінці, а Пеппі почала танцювати з Шибайголовою Карлсоном. Танці тривали до 3 години ночі. Після них Пеппі дістала з буфета хліб, сир, масло, шинку, холодне м'ясо й молоко і пригостила злодіїв. Чоловіки наїлися, подякували й почали прощатися. Коли злодії були вже на порозі, Пеппі наздогнала їх, дала кожному по золотій монеті й сказала: "Беріть, ви чесно їх заробили".

ПЕППІ ЗАПРОШУЮТЬ НА ПІДВЕЧІРОК

Мама Томмі й Анніки влаштовувала підвечірок для своїх приятельок. Жінка вирішила, що діти також можуть запросити до себе свою нову товаришку. Томмі й Анніка страшенно зраділи і відразу помчали до Пеппі. Почувши про запрошення, Пеппі хвилювалася, що її поведінка буде вимагати кращого, але вона погодилася прийти.

О третій годині дня перед дверима вілли, де мешкали Сетергрени, спинилася Пеппі Довгапанчоха, вичепурена, як дама. Задля цієї події вона розпустила свої руді коси, губи нафарбувала яскраво-червоною крейдою, а брови начорнила сажею. Нігті вона також нафарбувала червоною крейдою, а до черевиків причепила зелені банти.

У вітальні Сетергрєнів сиділи три поважні дами, Томмі, Анніка та їхня мати. Стіл був уже накритий, а в каміні палали дрова. Усе навколо дихало миром і спокоем. Та несподівано на порозі з'явилась Пеппі. Вона крикнула так голосно, що з несподіванки дами аж підскочили. Дівчинка обійшла всіх трьох дам і кожен поцілувала в щок.

Пані Сетергрєн гадала, що діти підуть до кімнати Томмі й Анніки, коли прийде їхня товаришка, але Пеппі, видно, їй гадки не мала покидати вітальню: вона поплескувала себе по колінах і раз по раз позирала на накритий стіл. Згодом вона нагребла на тарілку цілу гору пиріжків, укинула в чашку з кавою п'ять грудочок цукру, вилила туди з половину вершків і вернулася на своє крісло. За якусь хвилину вона вм'яла все, що було на таці, і знов рушила до столу. Та стояв торт, і дівчинка викусила цукатну квітку. Але нахилилася вона надто швидко, тож коли підвела голову, все обличчя в неї було заліплене кремом. Вона сказала, що торт зіпсований, тому сама з'їла весь і вдоволено поплескала себе по животі. Пані Сетергрєн на той час вийшла до кухні й не знала, що сталося з тортом. Але інші дами дуже суворо дивилися на Пеппі.

Коли дами говорили про хатніх служниць, Пеппі розповіла про служницю своєї бабусі. Та служниця, за словами Пеппі, кидалася і кусала гостей за ноги. А одного разу вчепилася в литку дружини пастора. Пеппі ще багато чого говорила, поки пані Сетергрєн різко перебила її і наказала дітям іти гратися.

Коли гості збиралися йти додому, Пеппі підступила до пані Сетергрєн і пошепки сказала: "До побачення, даруйте, що я не вмію гарно поводитись". Потім дівчинка пішла додому, сіла на коня і наздогнала дам, які йшли додому. Дівчинка знову розповіла їм про служницю своєї бабусі.

ПЕППІ СТАЄ РЯТІВНИЦЕЮ

Якось у неділю після обіду Пеппі сіла відпочити, міркуючи, чи все вона поробила. Томмі й Анніки вона не чекала в гості, бо ті пішли зі своїми татом і мамою до знайомих.

День минув у приємній для неї роботі. Вона встала рано й подала в ліжко панові Нільсонові сніданок. Потім нагодувала й вичесала коня, а заразом розповіла йому довгу казку про свої морські подорожі. Після того намалювала на шпалерах у вітальні картину. Потім дівчинка перебрала свої скарби і вчила пана Нільсона танцювати твіст.

Ввечері вона згадала, що вже кілька днів не їздила верхи, й вирішила негайно надолужити прогаяне. Дівчинка прихопила ще й пана Нільсона. Пеппі мчала тісними вуличками містечка, і люди злякано сахалися, даючи їй дорогу.

Та раптом тишу пронизав різкий крик про пожежу. І звідусіль на ринок кинулись переполохані люди. Вулицями, страхітливо сигналячи, промчала пожежна машина. Містечкові діти плакали. Коли над'їхала пожежна машина, з вікон триповерхового будинку бухало полум'я, а пожежників огортав дим. Раптом люди помітили, як у вікні мансарди під самим дахом майнула дитяча рука, звідти виглянуло двоє хлопчиків. Більшенький крикнув, що вони не можуть вийти. Їхня мати кудись пішла й лишила їх удома самих. Начальник пожежників безпорадно розвів руками. На машині, звичайно, була драбина, але вона не сягала так високо.

Серед натовпу була й Пеппі. Їй пояснили, що сталося. Дівчинка попросила мотузку.

На розі триповерхового будинку росло високе дерево, і його крона була на одному рівні з вікном мансарди, але метрів на три не досягала до нього. І стовбур був гладенький, без жодного сучка. Пеппі взяла мотузку й прив'язала її до хвоста панові Нільсону. Він слухняно поліз угору гладеньким стовбуром. Мавпочка повернулася з другого боку гілляки, і мотузка виявилась перекинена через гілляку й обома кінцями звисала донизу.

Пеппі дістала довгу дошку і спритно полізла вгору по дереві, тримаючись за мотузку. Люди просто зацікавилися з подиву. Пеппі досягла крони, поклала дошку на товсту гілляку й почала обережно посувати її в напрямку вікна. Нарешті дошка лягла між деревом і вікном, ніби місток. Дівчинка побігла дошкою і стрибнула у вікно. Вона взяла хлопчиків під пахви й знов стала на дошку. Дійшовши до середини, Пеппі задерла ногу, мов балерина. Натопт унизу охнув з переляку, а коли дівчинка ще й упустила один черевик, кілька літніх жінок зомліло. Проте Пеппі щасливо врятувала дітей, і люди з радощів закричали "ура". Дівчинка також встигла станцювати на дошці після того, як спустила хлопчиків на землю.

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

ПЕППІ СВЯТКУЄ СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ

Якось Томмі й Анніка знайшли в поштовій скриньці листа. На конверті було написано: "ТМІ Й АНІЦІ". А коли вони розрізали конверта, то зрозуміли, що це запрошення на день народження від Пеппі.

Вернувшись зі школи, Томмі й Анніка причепурилися і купили Пеппі подарунок, витрусивши з своєї скарбнички всі гроші. Був уже листопад, і надворі смеркало рано. Тому, дійшовши до хвіртки вілли "Хованка", діти взяли за руки, бо в садку Пеппі запала густа темрява. Томмі чомпо постукав, і Пеппі відчинила двері.

Бенкет мав відбутися в кухні, бо там було найзатишніше. Пеппі гарно там прибрала. Підлогу застелила килимом, а стіл накрила скатеркою, яку сама вишила. У плиті палили дрова. На ящику з дровами сидів пан Нільсон, а в найдальшому кутку стояв кінь. Томмі й Анніка вручили Пеппі подарунок. Дівчинка схопила пакунок, квапливо розгорнула його – і побачила музичну скриньку! Пеппі просто нестямилася з радощів. Вона обняла Томмі, обняла Анніку, обняла подарунок і навіть зелений папір, у який була загорнена скринька. Тоді заходилася крутити ручку. Скринька заспівала: "О мій любий Августине, Августине...".

Пеппі принесла з вітальні два пакуночки для гостей. Томмі розгорнув свій пакуночок і побачив дудку з слонової кістки. У пакуночку Анніки була чудова брошка у формі метелика.

Тепер, коли всі отримали подарунки, можна було сідати до столу. Він був увесь заставлений тарілками з булочками й тістечками чудернацької форми. Пан Нільсон не захотів сидіти на стільці, а вмотивувався просто на стіл. Не захотів він і шоколаду з підбитими вершками, а просто пив воду.

Діти всмак попоїли. Пан Нільсон допив воду, перевернув чашку й одяг собі на голову. Побачивши це, Пеппі й собі одягла чашку на голову. Але вона не допила шоколаду, й тоненька цівка його потекла в неї по лобі й далі по носі. Проте Пеппі вчасно висунула язика її злизала шоколад із кінчика носа. Томмі й Анніка спершу добре повилизували чашки, а тоді вже одягли їх на голову. Коли гості досхочу наїлися, Пеппі спритно схопила скатерку за чотири кінці й підняла її. Чашки, кавник і все решта опинилося ніби в мішку. Пеппі взяла той вузол і запхнула в ящик з дровами.

Тепер настав час гратися. Пеппі запропонувала гру, що зветься "Не ставати на підлогу": треба обійти навколо кухню, жодного разу не ставши на підлогу. Пеппі обійшла її за одну мить. Але й Томмі з Аннікою не осоромилися. Та вони добряче забруднилися, тому вирішили знайти якусь іншу розвагу.

Пеппі запропонувала піти на горище і викликати привидів. Там було темно, тільки маленька цятка місячного світла падала на підлогу. Коли в щілини завівав вітер, у всіх кутках стогнало й свистіло.

Раптом щось у кутку страхітливо писнуло. Томмі й Анніка налякалися, але Пеппі сказала, що то була сова. Брат з сестрою трохи заспокоїлися і навіть зважились підійти до віконечка й визирнути в садок. Коли вони обернулися, то побачили, що до них підступає якась біла постать. Та цим привидом виявилася Пеппі у татовій нічній сорочці, яку вона тут знайшла.

Пеппі вирішила докладніше оглянути скриньку, де була сорочка. У ній лежав якийсь старий одяг, бінокль, кілька старих книжок, три пістолі, шпага й торбина з золотими монетами. Пеппі зібрала все зі скриньки в нічну сорочку, і діти вернулися до кухні. Пеппі подарувала пістолі Томмі й Анніці.

Тато забрав додому Томмі й Анніку, бо їм давно вже пора було спати. Пеппі провела своїх гостей до веранди й дивилася їм услід, аж поки вони розтанули в темряві садка. Коли Томмі, Анніка і їхній тато були вже біля хвіртки, вони почули, що Пеппі їм гукає: "Коли я виросту, то стану морською розбійницею! А ви ким станете?".

Стислий переказ скорочено, автор: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу